ePublishing
ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗΣ
NATIONAL DOCUMENTATION CENTRE

Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας

Τόμ. 4 (1939)

Δελτίον ΧΑΕ 4 (1936-1938), Περίοδος Γ'

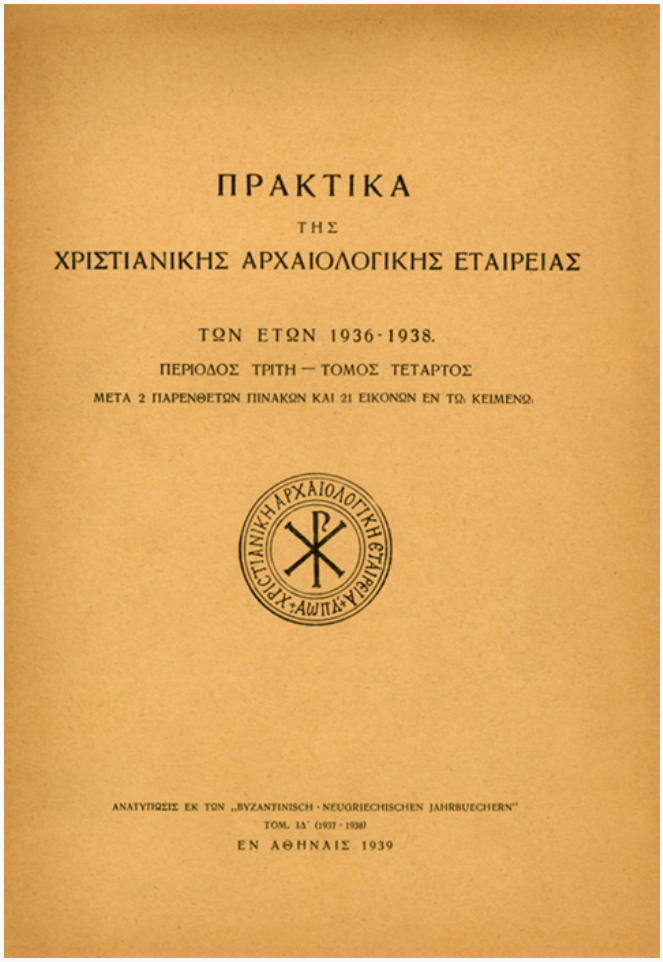
ΠΡΑΚΤΙΚΑ
ΤΗΣ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΤΩΝ ΕΤΩΝ 1936-1938.
ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΡΙΤΗ — ΤΟΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ
ΜΕΤΑ 2 ΠΑΡΕΝΘΕΤΩΝ ΠΙΝΑΚΩΝ ΚΑΙ 21 ΕΙΚΟΝΩΝ ΕΝ ΤΩ ΚΕΙΜΕΝΩ.
ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ ΕΚ ΤΩΝ „BYZANTINISCH-NEUGRIECHISCHEN JAHRBUECHERN"
ΤΟΜ. ΙΔ' (1937-1938)
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1939

Περί του έργου του πατριάρχου Κων/πόλεως Ιωάννου Η΄ Ξιφιλίνου (2 Ιανουαρίου 1064 - 2 Αυγούστου 1075) "Ερμηνευτικαί Διδασκαλίαι" (Περίληψις του ιδίου)

Κωνσταντίνος Γ. ΜΠΟΝΗΣ

doi: 10.12681/dchae.1414

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΜΠΟΝΗΣ Κ. Γ. (2013). Περί του έργου του πατριάρχου Κων/πόλεως Ιωάννου Η΄ Ξιφιλίνου (2 Ιανουαρίου 1064 - 2 Αυγούστου 1075) "Ερμηνευτικαί Διδασκαλίαι" (Περίληψις του ιδίου). *Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας*, *4*, 31–34. https://doi.org/10.12681/dchae.1414

https://epublishing.ekt.gr | **e-Εκδότης:** EKT | **Πρόσβαση:** 01/05/2024 07:44:45

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Περί του έργου του πατριάρχου Κων/πόλεως Ιωάννου Η' Ξιφιλίνου (2 Ιανουαρίου 1064 - 2 Αυγούστου 1075) "Ερμηνευτικαί Διδασκαλίαι" (Περίληψις του ιδίου)

Κωνσταντίνος ΜΠΟΝΗΣ

Δελτίον ΧΑΕ 4 (1936-1938), Περίοδος Γ'• Σελ. 31-34

ΑΘΗΝΑ 1939

ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗΣ
NATIONAL DOCUMENTATION CENTRE
e-Publishing

www.deltionchae.org

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ὑπὸ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Γ. ΜΠΟΝΗ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ ΙΩΑΝΝΟΥ Η' ΞΙΦΙΛΙΝΟΥ (2 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1064 - 2 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1075)

„ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΙ"

(Περίληψις τοῦ ἰδίου)

Μία τῶν ἀξιολογωτάτων προσωπικοτήτων τῆς ΙΑ' ἑκατοντ. εἶναι ἀναμφιβόλως καὶ ὁ ἀπὸ Τραπεζοῦντος Ἰωάννης Ξιφιλῖνος. Σημαίνοντα ρόλον διεδραμάτισεν οὗτος οὐ μόνον εἰς τὰ πολιτικὰ τῆς ἐποχῆς του πράγματα, εἰς ὕψιστα τῆς πολιτείας ἀξιώματα ἀνυψωθείς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῶν γραμμάτων καὶ τῆς Νομικῆς ἐπιστήμης τὰ μάλιστα συνέβαλεν, ἀφ' ὅτου οὗτος ἐκρίθη ἄξιος ν' ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου Μονομάχου (1042—55) ἐπανιδρυθέντος Πανδιδακτηρίου ἐν Κων/πόλει τῷ 1045, τιτλοφορηθεὶς «νομοφύλαξ». Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν εἰς τὸν Βιθυνικὸν Ὄλυμπον ἀναχώρησίν του τῷ 1054, οὐχὶ μικρὰν δραστηριότητα ἀνέπτυξε μεταξὺ τῶν συνασκητῶν του, ὥστε δικαίως νὰ θεωρῆται πρόδρομος τοῦ Εὐσταθίου Θεσσαλονίκης (ΙΒ' ἑκ.) διὰ τὴν καταβληθεῖσαν προσπάθειαν πρὸς ἀναμόρφωσιν τοῦ μοναχικοῦ βίου. Ἡ δρᾶσις ὅμως αὐτοῦ ἔν τε τῷ κοινωνικῷ καὶ τῷ ἐκκλησιαστικῷ πεδίῳ ἔτι καταφανεστέρα καθίσταται, ἀφ' ἧς κληθεὶς ἐκ τῆς μοναχικῆς σκήτης, ἀνέλαβε τὸ πηδάλιον τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀναγορευθεὶς πατριάρχης Κων/πόλεως (1064—75) [1]. Πατριάρχης δ' ὢν συνετάξατο τὸ ἔργον: «Ἑρμηνευτικαὶ διδασκαλίαι», οὕτινος δίδομεν κατωτέρω ἀνάλυσιν ἐν πάσῃ δυνατῇ συντομίᾳ [2].

---

1) Τὰ τοῦ βίου καὶ τῆς δράσεως τοῦ Ἰωάννου Ξιφιλίνου διεπραγματεύθημεν ἐν ἐκτενεῖ ἐναισίμῳ ἐπὶ ὑφηγεσίᾳ μελέτῃ ἡμῶν ὑπὸ τὸν τίτλον: Ἰωάννης ὁ Ξιφιλῖνος, ὁ νομοφύλαξ, ὁ μοναχός, ὁ πατριάρχης καὶ ἡ ἐποχὴ αὐτοῦ (ca. 1010/13-2 Αὐγ. 1075) (Texte und Forschungen zur Byzantinisch-Neugriechischen Philologie. Herausgegeben von Prof. Dr. NIKOS BEES (Βέης) Nr. 24), Athen 1938. Σ. ιβ' + 164.

2) Ὅρα τὴν εἰδικὴν ἐπὶ τοῦ ἔργου μελέτην μου: Προλεγόμενα εἰς τὸ «Ἑρμηνευτικὰς διδασκαλίας» τοῦ Ἰωάννου Η' Ξιφιλίνου, Πατριάρχου Κων/πόλεως. Ἐν Ἀθήναις 1937. Σ. 100.

I. Μορφὴ τοῦ ἔργου. Ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ὁμιλιαρίου, ὡς κακῶς μέχρι τοῦδε ἐνομίζετο, ἀλλὰ περὶ ἑρμηνείας, πρὸς διδακτικοὺς καὶ ἠθικοὺς σκοποὺς γενομένης, ἀπέδειξεν ἡ ἡμετέρα κοπιώδης παλαιογραφικὴ ἔρευνα. Ὁ ἀρχαιότερος τῶν ὑφ' ἡμῶν ἐρευνηθέντων καὶ μελετηθέντων κωδίκων cod. Monac. gr. 262, ἀνήκων εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΓ' αἰ. [1], ἐν φύλλῳ 7β ἀναγράφει ρητῶς ὁμολογίαν τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ ἀντιγραφέως, ἔχουσαν οὕτω: «τὰ δὲ προοίμια ζήτει καθ' ἑνὸς εὐαγγελίου πρὸς τὰ μέσα τοῦβιβλίου, ἅτινα εἰσι τοῦ κεραμιώτου σικελίας, ὡς ἐγῷμαι....κλέψας, ὡς ἐν ὑποθέσεσι ταῦτα, ἀπὸ τῶν προοιμίων τοῦ κῦρ Μιχαήλ».

Εἶναι πρόδηλον ὅτι, κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ κωδικογράφου, τὰ ὡς «προοίμια» εἰς τὰ μετὰ ταῦτα χφ. παρεισφρήσαντα προεισαγωγικὰ ταῦτα σημειώματα, δὲν ἀνῆκον ἐξ ἀρχῆς εἰς τὸ κείμενον, ἀλλὰ παρενεβλήθησαν ὑπὸ τοῦ ἐξ ἀγαθοῦ συνειδότος ἐνεργοῦντος ἀντιγραφέως τοῦ ἀνωτέρω κώδικος, πρὸς σχηματισμὸν τοῦ εἴδους τῆς διδακτικῆς ἑρμηνείας, εἰς «ὁμιλίας». Τοῦτο ἄλλωστε ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ πλείστων τοῦ κειμένου χωρίων, ἐν οἷς πάντοτε περὶ ἑρμηνείας καὶ διδασκαλίας γίνεται λόγος, οὐδέποτε δὲ περὶ «ὁμιλίας».

II. Σκοπός. Λόγοι ἐσωτερικοί, ἤτοι ἐκ τοῦ κεμένου τῶν «Ἑρμηνευτικῶν διδασκαλιῶν», ἀλλὰ καὶ ἱστορικοὶ ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ὁ Ξιφιλῖνος, ὡς πατριάρχης Κων/πόλεως, διὰ μορφωτικοὺς καὶ ἠθικοὺς σκοπούς, ἀφορῶντας εἰς τὸν ὑπ' αὐτὸν κλῆρον, ἀπεφάσισε νὰ διδάσκῃ τοὺς τροφίμους τῆς πατριαρχικῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει σχολῆς εἴτε ὁ ἴδιος ἐρχόμενος, εἴτε, πιθανῶς, καὶ δι' ἀντιπροσώπου, καὶ νὰ καθοδηγῇ τούτους εἰς τὴν κατανόησιν τῶν ἀναγινωσκομένων καθ' ἑκάστην Κυριακὴν περικοπῶν τοῦ Εὐαγγελίου, ὡς ὁ συσπουδαστὴς καὶ φίλος αὐτοῦ Ψελλὸς διαβεβαιοῖ, λέγων: «τοὺς γὰρ τῆς ἐκκλησίας συλλέγων τροφίμους καὶ χορείαν θαυμασίαν ποιούμενος, τὰς ἱερὰς βίβλους ὑπανεγίνωσκε καὶ μάλιστα οὕς οἱ πατέρες κανόνας συγγεγραφήκασιν, ἡρμήνευέ τε τούτοις τὰ δύσφραστα καὶ ἐξωμάλιζε τὰ ἀμφήριστα, ἀνέπτυσσέ τε τὰ τῆς εὐσεβείας ὀνόματα καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς διεσάφει δόγμα ποικίλως πρὸς τὰς αἱρέσεις ὀνομαζόμενόν τε καὶ μεριζόμενον»[2].

III. Ὁ συντάκτης τοῦ ἔργου. Ὅτι συντάκτης τῶν «Ἑρμηνευτικῶν διδασκαλιῶν» εἶναι ὁ Ἰωάννης Ξιφιλῖνος, τοῦτο ἐξά-

---

1) Λεπτομερῆ περιγραφὴν τοῦ κώδικος ὅρα ἐν Προλεγομένοις μου σ. 37-44.

2) Ψελλοῦ, Ἐπιτάφιος εἰς τὸν Ἰωάννην Ξιφιλῖνον, παρὰ Κ. Ν. Σάθᾳ, Μεσαιων. Βιβλιοθήκη (Bibliotheca Graeca medii aevi) τ. IV, 451 ἑ.

γεται ἐκ τῆς μέχρ' ἡμῶν παραδόσεως τῶν χφφ. Εἰς ὑπὲρ τὰ 25 χφφ., ἀπὸ τοῦ ΙΓ' μέχρι τοῦ ΙΗ' αἰῶνος γεγραμμένα, αἱ ἑρμηνευτικαὶ αὗται διδασκαλίαι ἀποδίδονται ὀνομαστὶ εἰς αὐτόν. Παρ' ὅλον ὅτι δὲ εἴς τινα χφφ. αἱ αὐταὶ «ὁμιλίαι» ἀποδίδονται καὶ εἰς ἑτέρους συγγραφεῖς, ἡ τοσαύτη ὅμως πληθὺς τῶν κωδίκων, ρητῶς κατονομαζόντων τὸν Ξιφιλῖνον ὡς συντάκτην τῶν «Ἑρμηνευτικῶν διδασκαλιῶν», ἀναγκάζει ἡμᾶς ἑκόντας - ἄκοντας νὰ δεχθῶμεν τοῦτον ὡς τὸν πραγματικὸν συγγραφέα τοῦ ἔργου [1].

IV. Ἑρμηνευτικὴ καὶ διδακτικὴ μέθοδος. Ὁ Ξιφιλῖνος ποιεῖται ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ τούτῳ τῆς οὕτω καλουμένης ἀναλυτικῆς μεθόδου, ἐν ᾗ διὰ τῆς τριττῆς τῶν εὐαγγελικῶν χωρίων καὶ τῶν λέξεων αὐτῶν ἑρμηνείας — τῆς γραμματικῆς, τῆς ἱστορικῆς καὶ τῆς ἀλληγορικῆς ἢ ἀναγωγικῆς — ἐπιδιώκεται ἡ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως διασάφησις τῶν ἐμπερικλειομένων ὑψηλῶν νοημάτων. Ἐν κατακλεῖδι, ὡς ἐν ἐπιλόγῳ, ἀποτεινόμενος οὗτος πρὸς τοὺς ἀκροατάς του, διὰ ρητορικῆς ἀποστροφῆς παραινεῖ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διδαχθέντων.

V. Ἀξία. Δέον νὰ ὁμολογηθῇ, ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐξαρθῇ καὶ τονισθῇ ἡ ποιοτικὴ τῶν «Ἑρμηνευτικῶν διδασκαλιῶν» τοῦ Ξιφιλίνου ἀξία, ἕνεκα τῆς δεσμευτικῆς, μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν λέξεων, τοῦ σ. ἐξαρτήσεως ἐκ τῶν μεγάλων προτύπων ἑρμηνευτῶν, ἤτοι Χρυσοστόμου, Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Τίτου Βόστρων, Ὠριγένους, Ἀμμωνίου, Θεοδώρου Μοψουεστίας κ.ἄ., ἀλλὰ καὶ δὲν δύναται νὰ παραραθῇ ἡ ἱκανότης τοῦ συντάκτου τῶν διδασκαλιῶν εἰς ἐπιτυχῆ ἐκλογὴν καὶ ἐπιλογὴν τῶν ἀρίστων ἑρμηνευτικῶν περικοπῶν τῶν μεγάλων τῆς ἐκκλησίας Πατέρων καὶ εἰς ἐπιδεξίαν χρῆσιν τῆς τε γραμματικῆς καὶ τῆς ἀλληγορικῆς ἑρμηνείας. Ἐννοεῖται δέ, ὅτι πλεῖστα καὶ οὗτος τὰ ἴδια καὶ αὐτοτελῆ εἰσήνεγκε καὶ γνώμας ἰδίας ἐξέφερε, πολλάκις ἀντιθέτους τῶν λοιπῶν, ἐπὶ δυσχερῶν τινων χωρίων, ὡς ὁ ἴδιος πολλαχοῦ ἐν τῷ κειμένῳ λέγει χρησιμοποιῶν τὰς φράσεις: «ἐμοὶ μὲν δοκεῖ...», «ἐμοὶ δὲ φαίνεται...», «ὡς δ' ἐγὼ οἶμαι...» καὶ τὰ ὅμοια.

Ἀλλ' ἡ ἀξία τοῦ ἔργου ἀποβαίνει ἐπὶ τοσούτῳ μείζων, ἄν τις λάβῃ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὁ συντάκτης τῶν ἐν λόγῳ διδασκαλιῶν εἶναι εἷς τῶν ἀρχαιοτέρων ἑρμηνευτῶν τῆς ὀψιαιτέρας βυζαντινῆς περιόδου, ἀρχαιότερος καὶ τοῦ Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας (ΙΒ' αἰ.) καὶ τοῦ Εὐθυμίου Ζιγαβηνοῦ (ΙΒ' αἰ.) καὶ πάντων τῶν ὡς συγγραφέων φερομένων ὁμοίων ἑρμηνευτικῶν ἔργων τῆς μεταγενεστέρας βυζαντιακῆς περιόδου, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ βυζαντιολόγος Albert Ehrhard βεβαιοῖ [2].

---

1) Λεπτομερέστερον ὅρα Προλεγόμενα, ἐνθ' ἀνωτ. σελ. 10-11.

2) Παρὰ K. Krumbacher - Γ. Σωτηριάδη, Ἱστορία τῆς Βυζαντινῆς λογοτεχνίας (Βιβλιοθήκη Μαρασλῆ). Ἀθῆναι 1900, τόμ. Α', σελ. 323.

VI. Πηγαί. Ἡ μετ' ἐπιστασίας σύγκρισις καὶ ἀντιπαραβολὴ τοῦ ἔργου τούτου πρὸς ἕτερα ἑρμηνευτικὰ ἔργα παλαιοτέρων καὶ μεταγενεστέρων ἑρμηνευτῶν, μοὶ ἀπεκάλυψεν ὅτι ἐκεῖνος ὅστις τὴν μεγίστην μεταξὺ τῶν τῆς ὀψιαιτέρας βυζαντιακῆς περιόδου ἑρμηνευτῶν ἤσκησεν ἐπίδρασιν εἶναι ὁ Χρυσόστομος. Ἀφ' ὅτου μάλιστα διὰ τοῦ Οἰκουμενίου (IV αἰ.) αἱ σειραὶ (catenae) ἔθεσαν σχεδὸν εἰς ἀχρηστίαν τὰ ἀρχικὰ ἔργα τῶν πρώτων Πατέρων καὶ διδασκάλων τῆς ἐκκλησίας καὶ ἀπέβησαν αἱ πρώτισται πηγαὶ ἀντλήσεως πρὸς διαπραγμάτευσιν παντὸς εἴδους θεολογικῆς γνώμης, οἱ μέλλοντες ὕστερον ν' ἀσχοληθῶσι περὶ τοιαῦτα ζητήματα προσέφευγον εἰς τὰ πρόχειρα τῶν Σειρῶν βοηθήματα καὶ ἤντλουν ἐξ αὐτῶν ἀδιακόπως, μάλιστα πολλάκις οὐ μόνον τὰς σκέψεις καὶ τὰς γενικὰς γραμμὰς τῶν ἐν αὐταῖς μνημονευομένων Πατέρων, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς τὰς λέξεις καὶ τὰς φράσεις. Οὕτω ματαίως θ' ἀναζητήσῃ τις τὴν πρωτοτυπίαν, κυρίως ἐν τοῖς ἑρμηνευτικοῖς ζητήμασι, παρὰ τοῖς μετὰ ταῦτα συγγραφεῦσι. Τοῦ γενικοῦ τούτου κανόνος δὲν ἐξαιρεῖται βεβαίως καὶ ὁ Ξιφιλῖνος. Τὴν ἐξάρτησιν αὐτοῦ ἐκ τῶν ἀρχαίων προτύπων κατέδειξα ἐν ἰδιαιτέρῳ πίνακι, περιληφθέντι ἐν τῇ μελέτῃ μου: Προλεγόμενα εἰς τὰς «Ἑρμηνευτικὰς διδασκαλίας» τοῦ Ἰωάννου Η' Ξιφιλίνου Πατριάρχου Κων/πόλεως (1064-75), Ἀθῆναι 1937, σ. 21-30.

VII. Ἡ διὰ τῶν χφφ. παράδοσις τοῦ ἔργου. Αἱ «Ἑρμηνευτικαὶ διδασκαλίαι» τοῦ Ξ. παρεδόθησαν εἰς ἡμᾶς δι' εἴκοσι καὶ ὀκτὼ ἐν ὅλῳ κωδίκων, ἐξ ὧν τοὺς 14 εἶδον προσωπικῶς καὶ ἐφωτογράφησα, ἐπισκεφθεὶς τὰς ἐν αἷς οὗτοι ἀπόκεινται βιβλιοθήκας. Πίνακα, ἀνάλυσιν τῶν κωδίκων καὶ τὴν ἀμοιβαίαν αὐτῶν σχέσιν κατέδειξα ἐν τοῖς Προλεγομένοις, ἔνθ. ἀν., σ. 35-63.

VIII. Βίος καὶ συγγράμματα. Περὶ τοῦ βίου, τῆς καθόλου δράσεως, ἀλλὰ καὶ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ξ. διεπραγματεύθην ἔν τε τοῖς Προλεγομένοις, ἔνθ. ἀν., σ. 64—72, καὶ ἐν τῇ μνημονευθείσῃ μελέτῃ μου ἐπὶ Ὑφηγεσίᾳ: Ἰωάννης ὁ Ξιφιλῖνος κλπ., ὅπου καὶ παραπέμπω.

Τὸν τρόπον τῆς σκοπουμένης ὑφ' ἡμῶν ἐκδόσεως τῶν «Ἑρμηνευτικῶν διδασκαλιῶν», τὴν ἀξίαν αὐτῶν, τὸ περιεχόμενον κτλ. ἀντιλαμβάνεταί τις διεξερχόμενος τὴν ἐν τέλει τῶν Προλεγομένων, ἔνθ. ἀν., σ. 73 κ. ἑ. ὡς ἐν ἐπιμέτρῳ, ὑποδειγματικὴν ἔκδοσιν μιᾶς «ἑρμηνευτικῆς διδασκαλίας.

Ἐπιθυμῶ οὕτω νὰ ἐλπίζω, ὅτι διὰ τῶν εἰδικῶν περὶ τοῦ Ἰωάννου Ξιφιλίνου μελετῶν μου καθίσταται εὐρύτερον καὶ ἐγγύτερον γνωστὴ ἐξέχουσα φυσιογνωμία τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας, ἥτις, λόγῳ τῆς πολυμεροῦς αὐτῆς δράσεως ἔν τε τῇ πολιτείᾳ, τῇ ἐπιστήμῃ, τῷ μοναχικῷ βίῳ καὶ τῇ ἐκκλησιᾳ, συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἀναγέννησιν τῆς ἐποχῆς, ἐν ᾗ ἤκμασε.